

Arrest

nr. 152 219 van 10 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2011 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op 4 december 2012 werd verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

1.3. Op 8 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. Op 7 april 2014 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten opzichte van verzoeker.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen" tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

2° legaal verblijf in België verstreken

12° betrokkene is het voorwerp is van een inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De aanvraag gezinshereniging dd. 08.10.2013 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 24.11.2012 verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om haar een verblijf in België toe te staan of te machtigen, dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 septies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013). Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 08.10.2013 niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een Attest van Immatriculatie. Betrokkene moet bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13septies dd. 24.11.2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat de gemachtigde, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat de gemachtigde op basis van de voormelde wetsbepaling bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zich niet enkel uitspreekt over de onregelmatige verblijfstoestand van verzoeker en over het inreisverbod dat op hem van toepassing is, maar tevens ook uitspraak doet over de ingediende verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.3. De bestreden beslissing strekt bijgevolg verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg moeilijk worden voorgehouden dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging ervan. De vernietiging van de bestreden beslissing zou verzoeker in casu immers enig nuttig voordeel kunnen opleveren aangezien, zoals blijkt uit wat hieronder wordt besproken, niet noodzakelijk dezelfde beslissing dient te worden genomen. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand onderdeel van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.

De bestreden beslissing is eveneens in strijd met artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook met de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Er kan hierbij worden verwezen naar volgende vergelijkbare rechtspraak : RvV arrest nr. 76.133 van 28.02.2012. (zie stuk 15)

Op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting in Belgisch recht vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, kan het inreisrecht of het verblijfsrecht van burgers van de Unie of van hun familieleden enkel beperkt worden indien hun gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving.

beschouwd, zijnde zijn echtgenote [I.G.H.].

De gemeentelijke administratie heeft aan verzoeker zelfs uitdrukkelijk en schriftelijk laten weten dat zijn huwelijk is aanvaard door het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde.

In casu wordt in de bestreden beslissing zonder meer verwezen naar het inreisverbod van verzoeker zonder de contrôle die door artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd, door te voeren.

De verwerende partij dient de door de wetgever voorziene procédures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren.

Dit houdt onder meer in dat indien de verwerende partij de aanvraag van verzoeker wenst af te wijzen omdat hij naar haar oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde zij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en zij dient na te gaan of het gedrag van verzoeker heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet waarop het inreisverbod van verzoeker destijds was gebaseerd, laat staan dat hieruit enige actuele controle zou blijken.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, werd geschonden.

Minstens druist de bestreden beslissing tevens om deze reden in tegen de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met haar instructies, haar beleid en haar richtlijnen zoals nog eens uitdrukkelijk verduidelijkt in haar schrijven dd. 20.03.2014 aan Kruispunt M-I.”

3.2. Het bestreden bevel bestaat uit twee gedeelten. In het eerste gedeelte wordt een verwijderingsmaatregel opgelegd. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken en dat hij het voorwerp is van een inreisverbod. In het tweede gedeelte wordt gesteld dat de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het opgelegde inreisverbod. Volgens de gemachtigde verhindert dit inreisverbod dat verzoeker, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnenkomt of er verblijft. Verzoeker dient eerst België te verlaten om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken vanuit het buitenland alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2013 een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger indiende, in casu als echtgenoot van een Bulgaarse burger. Deze aanvraag was gesteund op artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker naar aanleiding van zijn voormelde aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage

19ter moet afleveren wanneer de identiteit en aanverwantschap bewezen zijn. Dat deze elementen bewezen werden, wordt door de verwerende partij niet betwist.

3.5. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt verder dat niet werd onderzocht of verzoeker voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt immers dat de aanvraag van een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking wordt genomen omwille van het eerder opgelegde inreisverbod. De gemachtigde meent dat de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging mocht hebben genomen en niet mocht zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter.

3.6. Uit de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden beperkt in twee welbepaalde gevallen.

3.7. Zo bepaalt artikel 42septies van de Vreemdelingenwet: *“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”*

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, vermeld in punt 1.3., niet in aanmerking werd genomen omwille van fraude of misbruik.

3.8. Verder bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen”.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

3.9. Er moet worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

3.10. Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden. Derhalve is de bestreden beslissing, een beslissing die valt onder de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zoals richtlijnconform geïnterpreteerd.

3.11. Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme

interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 WVEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin). Dit wordt ook zo weergegeven in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft. In casu verwijst de gemachtigde enkel naar het opgelegde inreisverbod als redengeving om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden beslissing te schragen waar ze stelt dat de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat destijds een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet niet in hoe uit dit motief blijkt dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.13. In haar nota werpt de verwerende partij in verband met de opgeworpen schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet op:

“(...) Verzoeker stelt recht te hebben om in België binnen te komen op grond van artikel 43 Vreemdelingenwet: (...)

Verzoeker heeft een inreisverbod gekregen omdat zijn gedrag in strijd was met de openbare orde en de nationale veiligheid.

Aangezien de duur van het inreisverbod nog niet verstreken is heeft verzoeker geen recht om in België te verblijven en een aanvraag tot gezinshereniging in België in te dienen.

Verzoeker verblijft illegaal in België en er kunnen geen rechten worden geput uit illegaal verblijf.

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen” (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; RVV, nr. 14456, 25 juli 2008; RVV nr. 25858, 29 juli 2008).”

3.14. De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier blijkt dat destijds, op 24 november 2012 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of dit gedrag in strijd is met de openbare orde en de nationale veiligheid zoals de verwerende partij voorhoudt in haar nota, ziet de Raad niet in hoe uit dit motief blijkt dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving zoals artikel 43 van de Vreemdelingenwet het vereist. Het betoog van de verwerende partij *“Verzoeker verblijft illegaal in België en er kunnen geen rechten worden geput uit illegaal verblijf”* kan geen afbreuk doen aan de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Het verweer van de verwerende partij klemmt des te meer aangezien in het administratief dossier een *“synthesedocument telefoongesprek”* zit, opgemaakt door R.C. van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 augustus 2013 waarin het volgende kan worden gelezen: *“Vraag Lokeren: mag procedure Gezinshereniging worden opgestart op basis van huwelijksakte, ondanks het inreisverbod en illegaal verblijf van betrokkene? Antwoord ja inreisverbod wordt opgehoften (sic) door de nieuwe aanvraag GH, gezien inreisverbod niet afgeleverd werd om redenen van openbare orde. (...)”* Dit standpunt werd nogmaals opgenomen in een brief van de verwerende partij van 1 oktober 2013, gericht aan het parket van Dendermonde.

3.16. De opgeworpen schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing om de verblijfsaanvraag van verzoeker niet in aanmerking te nemen.

De overige aangevoerde onderdelen van het enig middel met betrekking tot de beslissing om de verblijfsaanvraag van verzoeker niet in aanmerking te nemen behoeven geen verdere bespreking.

3.17. Het gegeven dat de beslissing tot het niet in aanmerking nemen van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werden genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of verzoekers aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA